

Proletariusze
wszystkich krajów
łączcie się!

Trybuna Ludu

Organ KC
Polskiej Zjednoczonej
Partii Robotniczej

NR 129 (2281) ROK VIII

WARSZAWA — CZWARTEK 12 MAJA 1955 R.

WYDANIE H

CENA 20 gr

Konferencja Warszawska

27 milionów ludzi straciło życie w ostatniej wojnie; straty materialne wyniosły 1350 miliardów dolarów! A ktoż potrafi ocenić i zliczyć, co stracił najbliższy, cierpienia tych, którzy przeszli przez łochy gestapo i obozy koncentracyjne, tych co ginęli nie raz ale sto razy pod knutami hitlerowców! Nieskończony jest rejestr zbrodni militarystów niemieckich; ostatnia wojna światowa — to potężne memento dla wszystkich narodów Europy i wszystkich narodów świata.

Nie zapomnieliśmy tej tragicznej lekcji narody. Ale zapomnieliśmy ją — a raczej chcą zapomnieć — pewni politycy na Zachodzie, których druga wojna światowa i cała historia imperializmu niemieckiego niczego nie nauczyła. Niemal od chwili zakończenia wojny, niemal od chwili, gdy nad Łabą spotkali się żołnierze radzieccy i amerykańscy, niemal od chwili, gdy pod czujnym wzrokiem narodów świata pod pisanym układem poczdamskim — politycy imperialistyczni wkroczyli na drogę tak dobrze znaną narodom z okresu międzywojennego. Jej ukończeniem są wypadki, których świadkami jesteśmy właśnie teraz: ostateczna ratyfikacja układów paryskich, a więc oficjalne usankcjonowanie odbudowy Wehrmachtu, włączenie Niemiec zachodnich do agresywnego paktu atlantyckiego, udzielenie god sztydem fałszywej suwerenności pełnej swobody militarnym i odwołancom.

Szybko przysły złudzenia, które tak szczerze rozsiewały kółka rządzące mocarstw zachodnich, forsując ratyfikację układów paryskich: złudzenia, że chodzi tu „tylko” o 12 dywizji i że armia ta „nikomu zagrożenia nie może”. Tymczasem okazało się, że te 12 dywizji będzie pół miliona żołnierzy i że to do liczyć będzie pół miliona poczekających w rzeczywistości boju, jak wskazywał tow. Molotow na Konferencji Moskiewskiej — wraz z różnymi rodzajami wojennymi, ze „strażą graniczną”, z „kompaniami wartowniczymi”, powstać może w najbliższym czasie w Niemczech zachodnich armia licząca ponad milion ludzi. Ale to nie wszystko. Stany Zjednoczone gotowe są przyjąć militarystom boiskim w dziedzinie zbrojeń z „natchmiastową” i wszechstronną pomocą. Potwierdził to nie kto inny, jak tylko amerykański minister — coż za ironia! — „do spraw rozbrojenia” Harold Stassen, który w dniu 5 maja br. oświadczył: „Poważna część 7 miliardów dolarów, przeznaczonych na potrzeby wojskowe, a nie wykorzystanych dotychczas, posłuży dla uzbrojenia niemieckich sił zbrojnych”.

Któż więc wierzy w takich okolicznościach w bajki, powtarzane przy każdej okazji przez zachodnich ministrów, że odbudowany Wehrmacht pozwoli im „ograniczyć”, „kontrolować”, „okiełznać”? Któż wierzy w „pokojowy” i „obronny” charakter Wehrmachtu — tym bardziej, że ten właśnie Wehrmacht ma być czołowym elementem w strategii atomowej imperialistów amerykańskich?

Odzywa w całej pełni na zachodzie Niemiec „Drang nach Osten”. Śni się po nocach Adenauera i „Generalgouvernement”, w którym chcieliby przekształcić Polskę.

Taki nie zbývá na apetytach ani Adenauera, ani politykom amerykańskim, którzy lubią go jako swego najukochańszego pupila. Rzecz jednak w tym, że świat poszedł na przód milowymi krokami. Dzisiaj — marzenia Adenauera, a rzeczywistość — to dwie różne, diametralnie sprzeczne ze sobą rzeczy. Działalność Hitlera zagradza drogę do nowej wojny mur nieprzebyty, niezłomny, mur, któremu na imię: obóz socjalizmu i pokój.

Związek Radziecki, kraje obozu pokoju wielokrotnie ostrzegały imperialistycznych polityków zachodnich: nie możemy i nie będziemy patrzeć bezczynnie na odbudowę sił zbrojnych największego wroga pokoju w Europie. Nie możemy pozwolić i nie pozwolimy, by militarystom niemieckim zagroził znowu bezpieczeństwo, suwerenność i niepodległość naszych krajów. Światowa opinia publiczna wie dobrze, że Związek Radziecki z całym uporem, nie zrażając się sabotażem ze strony mocarstw zachodnich, a zwłaszcza USA, wysuwał na przestrzeni 10 lat coraz to nowe propozycje, zmierzające do pokojowego zjednoczenia Niemiec. Ze nie przepuścił on żadnej okazji, by zbliżyć stanowiska Wschodu i Zachodu i sprawę niemiecką rozstrzygnąć zgodnie z interesami pokoju. Wszystko na

próżno: mocarstwa zachodnie odrzucały propozycje radzieckie jedną po drugiej, bał wycofywały się nawet ze swych własnych propozycji — jak np. z planu Edena w sprawie wolnych wyborów — gdy wyrażał na nie zgodę Związek Radziecki. W sprawie niemieckiej ich cel był i jest jeden: odbudowa militarystów niemieckich za wszelką cenę. I jedna polityka: polityka „z pozycji siły”, polityka dyktatu wobec krajów naszego obozu.

Politycy imperialistyczni nie dostrzegali jednak — lub też dostrzec nie chcieli — że wszelka próba przemawiania tym językiem do krajów obozu pokoju skazana jest z góry na fiasko. Na wszelkie tego rodzaju próby — odpowiedź może być jedna. I Konferencja Warszawska, która zbiera się w naszej stolicy, jest właśnie taką odpowiedzią: odpowiedzią na ostateczną ratyfikację układów paryskich, na legalizację planów odtworzenia hitlerowskich dywizji. Konferencja Warszawska jest dalszym krokiem na drodze realizacji uchwał, jakie powzięła Konferencja Moskiewska w grudniu ub. roku, zapowiadając podjęcie nowych środków obronnych — łącznie z zawarciem paktu wzajemnej pomocy i zorganizowaniem wspólnego dowództwa w razie ostatecznej ratyfikacji układów wojennych.

Konferencja Warszawska i uchwały, jakie na niej zostaną podjęte, będą wzmożeniem suwerenności krajów naszego obozu. Byłoby bowiem niewybaczalnym błędem, gdyby w warunkach, wytworzonych polityką mocarstw zachodnich, w obliczu hitlerowskich dywizji i czołgów, w obliczu obłądanych planów Manteuffelów czy Hallsteina, kraje obozu pokoju nie uczyniły wszystkiego by skonsolidować swe siły obronne i umocnić swe bezpieczeństwo.

Konferencja Warszawska jest praktycznym wyrazem polityki bezpieczeństwa zbiorowego prowadzonej przez Związek Radziecki i inne kraje obozu pokoju, a dostępną dla wszystkich państw europejskich. Jest ona wymierzona tylko przeciwko jednemu wrogowi — militarystom niemieckim, służąc w ten sposób zabezpieczeniu pokoju na całym naszym kontynencie — bo imperializm niemiecki jest przecież wrogiem całej Europy.

W walce przeciwko temu niebezpieczeństwu, ogromnego znaczenia nabiera fakt, że zarówno w Konferencji Moskiewskiej jak i Warszawskiej bierze udział w charakterze obserwatora przedstawiciel Chińskiej Republiki Ludowej, potężnego mocarstwa światowego, które w pełni popiera i solidaryzuje się z uchwałami w sprawie zabezpieczenia pokoju w Europie. Świadomość, że kraje obozu pokoju, reprezentujące ponad 1/3 ogólnej ludzkości, zjednoczone wspólną ideą, przygotowują się do wszelkiej ewentualności, że w żadnym razie nie dadzą się zaskoczyć, że potrafią odpowiedzieć druzgocącym ciosem na wszelkie ataki — będzie hamulec dla imperialistycznych awanturników, a tym samym wzmożni szanse utrzymania pokoju na całym świecie.

Kraje obozu pokoju dają dobitne dowody, że dążą niezmiennie do odprężenia międzynarodowego. Nie jest przypadkiem, że nawet prasa burżuazyjna, zainteresowana jak najbardziej w zniekształceniu polityki radzieckiej i jej pobudek, musi przyznać, iż „ostatnich posunięć Rosji w sprawie Austrii, a także wystąpienia Czou En-laia w Bandungu nie można traktować tylko jako kroków propagandowych; prawdopodobnie kryje się za nimi chęć odprężenia i stabilizowania sytuacji międzynarodowej” (londyński „Sunday Times”). Nowym dowodem pokojowej polityki ZSRR — czołowej siły obozu pokoju — są publikowane dziś propozycje ZSRR w sprawie redukcji zbrojeń, zakazu broni atomowej i usunięcia groźby nowej wojny.

Konferencja Warszawska — to wydarzenie ogromnej wagi w historii Europy. Fakt, że odbywa się ona w naszej stolicy, ma swą głębołą, symboliczną wymowę. Warszawa należy do miast z największą zajądłością niszczonych i najgłębiej zniszczonych przez hitlerowców, do miast, których gebrny nie nie zdoła wymazać z historii Europy. A równocześnie jest to miasto którego odbudowa, jej zaśieg, jej rozmach, jej tempo budzi szczerą podziw na całym świecie. Głębokim zadowoleniem napawa więc Polaków fakt, że właśnie w Warszawie dokonany zostanie doniosły krok w kierunku wzmożenia tych sił, które stoją na straży pokoju Europy i świata.

Propozycje Rządu Radzieckiego w sprawie redukcji zbrojeń, zakazu broni atomowej i usunięcia groźby nowej wojny

10 maja br. przedstawiciel Związku Radzieckiego J. A. Malik złożył poniższe propozycje Rządu Radzieckiego

go dla rozpatrzenia ich przez Podkomisję Rozbrojeniową ONZ obradującą w Londynie.

DEKLARACJA

ZGROMADZENIE OGÓLNE.

Świadome wielkiej odpowiedzialności, którą ponosi Organizacja Narodów Zjednoczonych za utrzymanie pokoju między narodami, uważa za swój obowiązek zwrócić uwagę wszystkich państw na sytuację, jaka kształtuje się w chwili obecnej w stosunkach między państwami.

Narody, które tak niedawno przeżyły drugą wojnę światową ponosząc ciężkie ofiary w ludziach i doznając ogromnych zniszczeń materialnych, wykazują obecnie, jak nigdy dotąd, niezłomną wolę pokoju.

To głębokie dążenie narodów do pokoju doprowadziło już do tego, że udało się położyć kres rozlewowi krwi w Korei i Indochinach i tym samym stworzyć bardziej sprzyjające warunki uregulowania innych nie rozstrzygniętych problemów międzynarodowych.

Równocześnie narody wykazują uzasadnioną troskę o losy pokoju, zwłaszcza w związku z sytuacją, jaka powstaje w Europie i w Azji. Znalazło to w szczególności wyraz w uchwałach odbytej niedawno w Bandungu konferencji krajów Azji i Afryki, mającej doniosłe znaczenie w walce o pokój, wolność i niezależność narodów.

Obecnie sytuacja w niektórych rejonach świata nie tylko nie uległa poprawie, lecz — wręcz przeciwnie — komplikuje się, wzmaga się wzajemna nieufność między państwami. Brak niezbędnego zaufania w stosunkach między państwami jest główną przyczyną utrudniającą uregulowanie nie rozwiązanych problemów zarówno w Europie, jak i w Azji.

Odnosi się to przede wszystkim do stosunków wzajemnych między wielkimi mocarstwami, które ponoszą główną odpowiedzialność za utrzymanie powszechnego pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Mimo że wielkie mocarstwa wraz z innymi państwami — członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych — zobowiązały się do współpracy w dziele utrzymania pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego — stosunki między nimi nie odpowiadają tym wymogom. Brak zaufania w stosunkach między mocarstwami doprowadził do tego, że po zakończeniu drugiej wojny światowej powstała groźba nowej wojny, jeszcze cięższej w swych następstwach.

W rezultacie tego braku zaufania, przede wszystkim w stosunkach między mocarstwami — stałymi członkami Rady

Bezpieczeństwa, — wysięg zbrojeń przybiera coraz większe rozmiary, nieustannie zwiększają się armie, marynarka wojenna i lotnictwo. Największe osiągnięcia nauki i techniki służą produkcji najbardziej niszczycielskich środków eksterminacji ludzi. Szczególnie wielkie rozmiary przybrał wysięg zbrojeń w dziedzinie produkcji tak niebezpiecznych rodzajów broni, jak atomowa i wodorowa.

Zakładane są liczne bazy wojskowe na terytoriach obcych, co wywołuje uzasadnione obawy państw w pobliżu tych baz. Te powstają, tworzenie takich baz wymaga zagrożeń bezpieczeństwa również tych państw, na których terytorium są one zakładane. Istnienie takich baz, z których wiele wykorzystuje się dla prowadzonych przez pewne mocarstwa przygotowań do wojny atomowej, jeszcze bardziej zwiększa nieufność w stosunkach między państwami i potęguje napięcie międzynarodowe.

Wszystko to spowodowało, że od wielu lat świat znajduje się w stanie tzw. „zimnej wojny”, a przygotowania wojenne państw stanowią coraz cięższe brzemie dla narodów.

Mimo jednoczesnego powziętej już w 1947 r. przez Zgromadzenie Ogólne uchwały potępiającej wszelkie formy propagandy, która „ma na celu lub może stworzyć albo wzmożyć zagrożenie pokoju, pogwałcenie pokoju lub akt agresji”, w szeregu państw jawnie propaguje się nową wojnę. W prasie, w radio i w wystąpieniach publicznych. Nieprzestrzeganie tego zalecenia będzie oceniane jako pogwałcenie pokoju międzynarodowego i zobowiązań wobec Organizacji Narodów Zjednoczonych, że w swych stosunkach międzynarodowych powstrzymują się od groźby użycia siły lub stosowania siły, że nie dopuszczą do pogwałcenia integralności terytorialnej lub niezależności politycznej jakiegokolwiek państwa.

Istniejące dawniej tradycyjne stosunki gospodarcze i handlowe między wieloma państwami, stosunki, które kształtowały się w ciągu wielu lat, zostały na ruszone ze wszystkich wypływających z nich ujemnymi następstwami dla międzynarodowej współpracy ekonomicznej.

Sytuacja ta wymaga podjęcia niezwłocznych i skutecznych kroków w kierunku osłabienia napięcia międzynarodowego i umocnienia wzajemnego zaufania w stosunkach między państwami. Można to osiągnąć tylko w tym wypadku, jeżeli położyć zostanie kres „zimnej wojny”, jeżeli zaprzestanie się prowadzonej w niektórych państwach propagandy na rzecz nowej wojny, propagandy, która

rei towarzyszy podsyłanie wrogości i nienawiści między narodami i podjudzanie jednych narodów przeciwko innym.

Kontynuowanie prowadzonej w niektórych państwach propagandy zmierzającej do rozdumuchania histerii wojennej oraz nawoływania do wojny mogą jedynie wzmożyć napięcie międzynarodowe i wzajemną nieufność między państwami, a tym samym wzmożyć groźbę nowej wojny światowej.

Na odwrót, położenie kresu stanowi „zimnej wojny” między państwami sprzyjałoby zmniejszeniu napięcia międzynarodowego, wytworzeniu zaufania niezbędnego w stosunkach międzynarodowych, usunięciu groźby nowej wojny oraz stworzeniu warunków dla pokojowego i spokojnego życia narodów. To z kolei stworzyłoby niezbędne warunki do realizacji szerokiego programu rozbrojenia z ustanowieniem niezależnej kontroli międzynarodowej nad wykonaniem tego programu.

W TYM CELU ZGROMADZENIE OGÓLNE

1. ZALECA wszystkim państwom podjęcie niezbędnych kroków w kierunku ściślego wykonania uchwały Zgromadzenia Ogólnego, potępiającej wszelkie formy propagandy na rzecz wojny, zaprzestania wszelkich nawoływania do wojny i rozpalać wrogości między narodami w prasie, radio, w filmie i w wystąpieniach publicznych. Nieprzestrzeganie tego zalecenia będzie oceniane jako pogwałcenie pokoju międzynarodowego i zobowiązań wobec Organizacji Narodów Zjednoczonych, że w swych stosunkach międzynarodowych powstrzymują się od groźby użycia siły lub stosowania siły, że nie dopuszczą do pogwałcenia integralności terytorialnej lub niezależności politycznej jakiegokolwiek państwa.

2. PODKREŚLA Z ZADOWOLENIEM

2. LENIEM sukcesy osiągnięte w rokowaniach między zainteresowanymi państwami w kwestii koreańskiej, co doprowadziło do zaprzestania wojny w Korei, jak również w sprawie Indochin. Tym samym usunięto zostały dwa niebezpieczne ogniska wojny na Dalekim Wschodzie.

W wyniku rokowań, które odbyły się między zainteresowanymi państwami, stało się możliwe uregulowanie także sprawy zawarcia traktatu państwowego z Austrią, zapewniającego odbudowę niezależności Austrii. Uregulowanie kwestii austriackiej stanowi nowy ważny wkład do sprawy umocnienia pokoju w Europie i sprzyja stworzeniu warunków dla pokojowego i spokojnego życia narodów.

5. WZYWA państwa posiadające doświadczenie w dziedzinie produkcji materiałów atomowych i energii atomowej, aby udzieliły szerokiej pomocy

technicznej i naukowej państwu do uregulowania nie rozwiązanych zagadnień dyskusyjnie atomowej, nie uzależniając udzielania takiej pomocy od żadnych żądań o charakterze politycznym lub militarnym.

6. WZYWA zainteresowane państwa do uregulowania nie rozwiązanych zagadnień Dalekiego Wschodu zgodnie z zasadami suwerenności i integralności terytorialnej, ponieważ napięta sytuacja w niektórych rejonach Dalekiego Wschodu jest brzemieniem w niebezpieczeństwo nowej wojny i stanowi poważną groźbę dla powszechnego pokoju.

7. UZNAJE ZA KONIECZNE,

by państwa w swych stosunkach ekonomicznych usunęły wszelką dyskryminację utrudniającą rozwój ich szerokiej współpracy ekonomicznej, przede wszystkim w dziedzinie handlu. Tego rodzaju sytuacja, gdy zerwane zostały długotrwale kontakty handlowe między państwami, wyrządza szkodę interesom zarówno prywatnym, jak i państwowym. Usunięcie tego rodzaju dyskryminacji i szkodliwych ograniczeń, opartych na zasadzie wzajemnych korzyści, sprzyjać będzie zacieśnieniu przyjaznych stosunków między państwami i przyczyni się do podniesienia dobrobytu narodów. Bez zniesienia tych barier na drodze rozwoju handlu międzynarodowego nie można też liczyć na prawdziwe odprężenie w stosunkach międzynarodowych.

Ważnym środkiem mogącym zwiększyć wzajemne zrozumienie i zbliżyć narody jest również rozszerzenie międzynarodowych kontaktów kulturalnych, w szczególności drogą szerokiej wymiany delegacji, drogą wymian wizyt przedstawicieli przemysłu, rolnictwa, handlu, nauki, kultury i sztuki, wymian delegacji studentów oraz rozwoju turystyki.

8. POSTANAWIA umieścić na

porządku dziennym najbliższej sesji punkt dotyczący wyników wykonania przez państwa postanowień niniejszej Deklaracji, biorąc pod uwagę, że ich urzeczywistnienie odpowiadać będzie dążeniu do pokoju, przyczyni się do wytworzenia niezbędnego zaufania między państwami i tym samym ułatwi wprowadzenie w życie szerokiego programu rozbrojenia państw, z uwzględnieniem skutecznej kontroli międzynarodowej nad wykonaniem tego programu.

O zawarciu międzynarodowej konwencji w sprawie redukcji zbrojeń i zakazu broni atomowej

ZGROMADZENIE OGÓLNE (Rada Bezpieczeństwa).

W DĄŻENIU do uchronienia ludzkości od nowej niszczycielskiej wojny, złączenia napięcia w stosunkach między państwami, umocnienia narodów od ciężkiego brzemienia podatku, jakie dźwigała one w związku z trwającym wysięgiem zbrojeń,

PRAGNĄC zapewnić możliwość wykorzystania zwalniającego się zasobów dla podniesienia dobrobytu narodów i udzielenia szerokiej pomocy krajom słabo rozwiniętym ekonomicznie,

POLSKA Komisji Rozbrojeniowej ONZ opracowała i przedstawiła do zatwierdzenia Radzie Bezpieczeństwa projekt „Międzynarodowej Konwencji (układu) w sprawie redukcji zbrojeń oraz zakazu broni atomowej, wodorowej i innych rodzajów broni masowej zagłady”.

Konwencja taka mająca na celu umocnienie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego powinna przewidywać:

a) całkowity zakaz stosowania i wytwarzania zarówno broni jądrowej, jak i wszelkich innych rodzajów broni masowej zagłady, a także użycie istniejących zapasów broni jądrowej na cele pokojowe;

b) znaczną redukcję wszyst-

kich sił zbrojnych i wszystkich zbrojeń zwykłego typu; c) utworzenie organu kontrolnego wyposażonego w odpowiednie prawa, pełnomocnictwa i funkcje gwarantujące w stosunku do wszystkich państw jednako skutecznego przestrzegania uzgodnionych zakazów i redukcji. Zgodnie z tym konwencja (układ) powinna zawierać również podstawowe postanowienia dotyczące przeprowadzenia posunięć w dziedzinie redukcji zbrojeń państw, zakazu broni atomowej i wodorowej oraz innych rodzajów broni masowej zagłady, jak również trybu realizacji tych posunięć w ciągu dwóch okresów.

Pierwszy okres — posunięcia realizowane w ciągu 1956 r.

W ciągu roku 1956 realizuje się następujące posunięcia:

1. Państwa — sygnatariusze konwencji (układu) zobowiązują się, traktując to jako pierwszy krok na drodze do redukcji zbrojeń i sił zbrojnych, nie zwiększać swych sił zbrojnych i zbrojeń zwykłego typu w stosunku do tego poziomu zbrojeń i sił zbrojnych, który istniał w dniu 31 grudnia 1954 roku. Zobowiązują się one rów-

nież nie zwiększać kredytów na siły zbrojne i zbrojenia, nie zwiększać broni atomowej, w stosunku do poziomu wydatków dokonanych na te cele w ciągu roku, który zakończył się 31 grudnia 1954 roku.

Wspomniane posunięcia realizowane będą w ciągu dwóch miesięcy od chwili wejścia w życie odpowiedniego porozumienia.

Stany Zjednoczone, ZSRR, Chiny, Anglia i Francja dokonują istotnej redukcji swoich sił zbrojnych. W tym celu powyższych 5 państw zobowiązuje się do zmniejszenia liczebności swych sił zbrojnych w ten sposób, by nie przekraczały one następujących rozmiarów:

USA	— od 1.000.000	do 1.500.000 ludzi
ZSRR	— od 1.000.000	do 1.500.000 ludzi
Chiny	— od 1.000.000	do 1.500.000 ludzi
Anglia	—	650.000 ludzi
Francja	—	650.000 ludzi

Pięć mocarstw zobowiązuje się też do zredukowania odpowiednio swych zbrojeń zwykłego typu.

Wspomnianych pięć mocarstw dokonuje w ciągu roku redukcji swych sił zbrojnych i zbrojeń o 50 proc. różnicy między poziomem ich sił zbrojnych i zbrojeń w dniu 31 grudnia 1954 roku, a obniżonym poziomem sił zbrojnych i zbrojeń

zwykłego typu i wydatkach na potrzeby wojskowe.

2. Ustala się uzgodniony poziom, do którego zredukowane zostają siły zbrojne wszystkich państw, przekraczające ten poziom w ten sposób, by żadne państwo nie rozporządzało siłami zbrojnymi mogącymi poważnie zagrozić pokojowi międzynarodowemu. Stany Zjednoczone, ZSRR, Chiny, Anglia i Francja dokonują istotnej redukcji swoich sił zbrojnych. W tym celu powyższych 5 państw zobowiązuje się do zmniejszenia liczebności swych sił zbrojnych w ten sposób, by nie przekraczały one następujących rozmiarów:

USA	— od 1.000.000	do 1.500.000 ludzi
ZSRR	— od 1.000.000	do 1.500.000 ludzi
Chiny	— od 1.000.000	do 1.500.000 ludzi
Anglia	—	650.000 ludzi
Francja	—	650.000 ludzi

każdego z tych państw, ustalonym zgodnie ze zobowiązaniem przyjętym przez te państwa jak przewidziano powyżej.

3. Najpóźniej w pierwszej połowie 1956 roku należy zwołać światową konferencję w sprawie powszechnej reduk-

cji zbrojeń i zakazu broni atomowej z udziałem państw — członków ONZ i państw niebędących członkami ONZ w celu określenia rozmiarów redukcji zbrojeń i sił zbrojnych państw oraz wydania zakazu broni atomowej.

Liczebność sił zbrojnych, na których utrzymanie zezwoli się innym państwom, będzie we wszystkich wypadkach znacząco niższa od poziomu ustalonych przez Radę Bezpieczeństwa.

Ustalając rozmiary redukcji zbrojeń państw, w tym stałych członków Rady Bezpieczeństwa, należy brać pod uwagę proste uzgodnione kryteria obejmujące: czynności demograficzne, geograficzne, ekonomiczne i polityczne, przy czym należy mieć na względzie sprawę umocnienia powszechnego pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego oraz zmniejszenie groźby agresji.

4. Państwa rozporządzające bronią atomową i wodorową zobowiązują się zaprzestać doświadczeń z tymi rodzajami broni, traktując to jako jedno z tych posunięć w kierunku urzeczywistnienia programu redukcji zbrojeń i zakazu broni atomowej, które należy zrealizować w pierwszej kolejności.

(Dokończenie na str. 4)

Na stronie 3-iej podajemy wiadomości o przybyciu do Warszawy delegacji: Związku Radzieckiego, Rumuńskiej Republiki Ludowej, Węgierskiej Republiki Ludowej, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Republiki Czechosłowackiej i obserwatora z ramienia Chińskiej Republiki Ludowej na rozpoczynającą się 11 bm. Konferencję Warszawską państw europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

DELEGACJE BRATNICH KRAJÓW PRZYBYWAJĄ DO WARSZAWY

Przybycie delegacji Związku Radzieckiego

Od lewej: Przewodniczący Rady Państwa Aleksander Zawadzki, Minister Obrony Narodowej Marszałek Polski Konstanty Rokossowski, Przewodniczący Rady Ministrów Józef Cyrankiewicz, Zastępca Przewodniczącego Rady Ministrów i Minister Spraw Zagranicznych ZSRR Władimir Ławrientjew, Minister Obrony ZSRR Marszałek Związku Radzieckiego Georgij Żukow, Marszałek Związku Radzieckiego Iwan Koniew, Sekretarz KC PZPR Bolesław Bierut, Prezes Rady Ministrów Józef Giekiel, Iwan Koniew, Sekretarz KC PZPR Bolesław Bierut, Prezes Rady Ministrów Józef Giekiel. Foto CAF

10 bm. przybyła do Warszawy delegacja Związku Radzieckiego na Konferencję państw europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

Delegację przewodniczący Przewodniczący Rady Ministrów Związku Radzieckiego **Nikolaj Bulganin**. W skład delegacji wchodzi: I Zastępca Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR **Władimir Ławrientjew**, Minister Obrony ZSRR **Marszałek Związku Radzieckiego Georgij Żukow**, Marszałek Związku Radzieckiego **Iwan Koniew**, Przewodniczący Rady Ministrów Rosyjskiej FSRR **Aleksander Puzanow**, Przewodniczący Rady Ministrów Ukrainy **Nikifor Kalencenko**, Przewodniczący Rady Ministrów Białoruskiej SRR **Kirill Mazurov**, Przewodniczący Rady Ministrów Łotewskiej SRR **Wille Laci**, Przewodniczący Rady Ministrów Litewskiej SRR **Mieczysław Giedwila**, Przewodniczący Rady Ministrów

Estonijskiej SRR **Aleksiej Miurisep**, Zastępca Ministra Spraw Zagranicznych ZSRR **Walerian Żorin** oraz Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny ZSRR w Polsce **Panteleimon Ponomarenko**.

Jednocześnie przybył do Warszawy Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny PRL w ZSRR **Wacław Lewicki**. Na lotnisku Okęcie przybyłych witali członkowie Biura Politycznego KC PZPR: I Sekretarz KC PZPR **B. Bierut**, Przewodniczący Rady Państwa **A. Zawadzki**, Prezes Rady Ministrów **J. Cyrankiewicz**, I Zastępca Prezesa Rady Ministrów **Z. Nowak**, Wiceprezes Rady Ministrów **Minister Obrony Narodowej Marszałek Polski K. Rokossowski**, Sekretarz KC PZPR **E. Ochab** i **F. Mazur**. Wiceprezesi Rady Ministrów **J. Berman** i **Fr. Jóźwiak-Witold**, Ministrowie **St. Radkiewicz** i **R. Zambrowski**, jak również: Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** generał broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Delegację ZSRR witali członkowie delegacji Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Węgier, Rumunii, Bułgarii i Albanii, którzy przybyli wcześniej do Warszawy.

W powitaniu wzięli również udział członkowie Ambasady ZSRR w Polsce z charge d'affaires a. i. **Iwanem Mielnikiem** na czele oraz szefowie i członkowie szeregu innych przedstawicieli dyplomatycznych. Po przybyciu delegacji ZSRR na lotnisko, odebrane zostały hymny narodowe ZSRR i Polski. Kompania honorowa WP oddała honory wojskowe. Lotnisko udekorowane było bar-

wami narodowymi ZSRR i Polski.

Przewodniczący Rady Ministrów ZSRR **Nikolaj Bulganin** przemawiając przed mikrofonem Polskiego Radia następujące przemówienie.

Droży Przyjaciele!

Niech mi wolno będzie w imieniu Rządu Radzieckiego i narodu radzieckiego gorąco, z całego serca pozdrowić bratni naród polski i mieszkańców okrytej chwałą stolicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

My, którzy przybyliśmy tu jako delegacja Związku Radzieckiego na konferencję państw europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie, mamy dokonać wraz z przedstawicielami Waszego kraju, jak również Czechosłowacji, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Węgier, Rumunii, Bułgarii i Albanii, wielkiej i doniosłej pracy zmierzającej do dalszego umocnienia bezpieczeństwa naszych krajów.

Choć walka narodów o ostateczne zwycięstwo w stosunkach międzynarodowych przyniosła pewne sukcesy, niemniej jednak w ostatnim okresie sytuacja w niektórych strefach na świecie budzi poważne zażenowanie.

Pokój milujące państwa Europy nie mogą ustosunkować się obojętnie do takiej sytuacji. W sytuacji, jaka się wytworzyła, pożądaną jest, by nasze państwa zjednoczyły swe wysiłki i podjęły nowe środki dla umocnienia obronności. Rząd Radziecki wyraża przekonanie, że na obecnej konferencji zadania te będą rozwiązane, a państwa — uczestnicy konferencji — wnoszą poważny wkład w sprawę umocnienia powszechnego pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Pragnę gorąco podziękować Wam za serdeczne powitanie i — korzystając z nadarzającej się okazji — życzyć narodowi polskiemu, obywatelom Warszawy sukcesów w ofiarnej, twórczej pracy nad budową społeczeństwa socjalistycznego.

Niech żyje Polska Rzeczypospolita Ludowa i jej stolica — Warszawa!

Niech żyje pokój i przyjaźń między narodami!

10 bm. przybyła do Warszawy delegacja Niemieckiej Republiki Demokratycznej na Konferencję państw europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

Delegację przewodniczący Prezes Rady Ministrów NRD **Otto Grotewohl**. W skład delegacji wchodzi: Wiceprezes Rady Ministrów **Walter Ulbricht**, Wiceprezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wewnętrznych **Willi Stoph**, Wiceprezes Rady Ministrów **Dr Otto Nuschke**, Wiceprezes Rady Ministrów **Dr Hans Loch**, Wiceprezes Rady Ministrów i Minister Spraw Zagranicznych **Dr Lothar Bolz**, Minister Rolnictwa **Hans Reichelt**, Wiceminister Spraw Wewnętrznych generał porucznik Policji Ludowej **Heinz Hoffmann** oraz Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny NRD w Polsce **Stefan Heymann**.

Jednocześnie przybył do Warszawy Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny PRL w NRD **St. Albrecht**.

Na Dworcu Głównym delegację witali: Prezes Rady Ministrów **J. Cyrankiewicz**, Wiceprezes Rady Ministrów **J. Berman**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **J. Kopec**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Delegację witali również członkowie Ambasady NRD w Polsce oraz szefowie i członkowie szeregu innych przedstawicieli dyplomatycznych.

Od granicy w Kunowicach

towarzyszył Delegacji Wiceminister Spraw Wewnętrznych PRL **Z. Sznek**.

Po przybyciu delegacji na dworzec odebrane zostały hymny narodowe NRD i Polski. Kompania honorowa WP oddała honory wojskowe. Dworzec udekorowany był barwami narodowymi NRD i Polski.

Prezes Rady Ministrów **Otto Grotewohl** wygłosił przed mikrofonem Polskiego Radia następujące przemówienie:

Droży Towarzysze!

Delegacja rządu Niemieckiej Republiki Demokratycznej jest szczęśliwa, że może przekazać społeczeństwu Warszawy — stolicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i całemu narodowi polskiemu, który sięle związany jest z nami w walce o pokój i bezpieczeństwo w Europie oraz przeciwko odrodzeniu militarystyki niemieckiej — gorące, braterskie i przyjacielskie pozdrowienia.

Przybyliśmy do stolicy Polski w chwili, gdy sytuacja w Europie została poważnie zaostrożona, ponieważ układy paryskie weszły w życie.

Dlatego też uważamy, iż w chwili obecnej najpilniejszym naszym zadaniem jest wspólnie z zebranymi tutaj przedstawicielami zaprzyjaźnionych państw, omówić i przedsięwziąć wszystkie konieczne środki dla ochrony pokoju i bezpieczeństwa Europy oraz dla obrony pokój milujących państw w Europie.

W imieniu społeczeństwa Niemieckiej Republiki Demokratycznej mogę z tego miejsca zapewnić, iż wspólnie z waszą wielką odpowiedzialnością za utrzymanie pokoju nie będzie ono szczędziło swych sił w realizacji wspólnie podjętych środków dla jego obrony.

Od lewej: Prezes Rady Ministrów Józef Cyrankiewicz, Wiceprezes Rady Ministrów NRD Walter Ulbricht, Prezes Rady Ministrów Otto Grotewohl. Foto CAF

Wierzymy, że konferencja osiągnie swój cel: przyjaźń, współpracę oraz pomoc wzajemną między pokój milującymi państwami Europy. Jesteśmy gotowi do współdziałania w osiągnięciu tego celu.

Niech żyje przyjaźń narodów światowego obozu pokoju!

Niech żyje przyjaźń między Niemiecką Republiką Demokratyczną i Polską Rzeczypospolitą Ludową!

Przybycie delegacji węgierskiej

10 bm. przybyła do Warszawy delegacja Węgierskiej Republiki Ludowej na Konferencję państw europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

Delegację przewodniczący Przewodniczący Rady Ministrów Węgierskiej Republiki Ludowej **Andras Hegedus**. W skład delegacji wchodzi: Minister Spraw Zagranicznych **Janos Boldoczki**, Minister Obrony Narodowej generał pułkownik **Istvan Bata**, I Wiceminister Spraw Zagranicznych **Andre Sik** oraz Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny WRL w Polsce **Lajos Drahos**.

Na Dworcu Głównym delegację witali: Prezes Rady Ministrów **J. Cyrankiewicz**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **J. Kopec**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Delegację witali również członkowie Ambasady Węgierskiej Republiki Ludowej w Polsce oraz szefowie i członkowie szeregu innych przedstawicieli dyplomatycznych.

Od granicy w Żebrzydowicach towarzyszył delegacji Wiceminister Handlu Zagranicznego PRL **B. Goroniski**.

Po przybyciu delegacji na dworzec odebrane zostały hymny narodowe Węgier i Polski. Kompania honorowa WP oddała honory wojskowe.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**, Wiceminister Spraw Zagranicznych **M. Naszkowski**, Sekretarz Rady Państwa **M. Rybicki**, członkowie Rady Państwa i Rządu, Wiceminister Obrony Narodowej **Szef Sztabu Generalnego WP** gen. broni **J. Bordziłowski**, Z-ca Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie **S. Harasimowski**, Dyrektor Departamentu MSZ Minister Pełnomocny **M. Wierna** oraz Dyrektor Protokołu Dyplomatycznego MSZ **E. Bartol**.

Wiceprezisi Rady Ministrów **P. Jastrzebski** i **S. Jedrychowski**, Minister Spraw Zagranicznych **St. Skrzyszewski**

Propozycje Rządu Radzieckiego

(Dokończenie ze str. 1)

W celu ustanowienia nadzoru nad wykonaniem przez państwa powyższego zobowiązania, powołuje się komisję międzynarodową, która powinna składać się z przedstawicieli państw członkowskich i Zgromadzenia Ogólnego.

5 Rozpoczynając realizację posunięć w dziedzinie redukcji zbrojeń i sił zbrojnych pięciu mocarstw o pierwsze 50 proc. uzgodnionej normy redukcji do ustalonego poziomu, państwa zobowiązują się równocześnie w sposób uczciwy, zanim jeszcze wejdzie w życie porozumienie w sprawie całkowitego zakazu broni atomowej, że nie będą stosowały broni jądrowej, którą uważają za zakazaną dla siebie. Od tej reguły mogą być dopuszczone wyjątki w celu obrony przed agresją, gdy zapadnie odpowiednia uchwała Rady Bezpieczeństwa.

6 Państwa dysponujące na terytoriach innych państw wojskowymi bazami lotnymi, morskimi i lotniczymi zobowiązują się do zlikwidowania tych baz.

Kwestia, które bazy zostaną zlikwidowane w ciągu pierwszego okresu, wymaga dodatkowego uzgodnienia.

Realizacja tych posunięć powinna sprzyjać pogłębieniu niezbędnego zaufania między pa-

stwami i ułatwić realizację posunięć w zakresie redukcji zbrojeń i zakazu broni atomowej, przewidzianych dla drugiego okresu.

Drugi okres— posunięcia realizowane w ciągu 1957 r.

W ciągu roku 1957 realizuje się następujące posunięcia:

1 Zaprzestaje się niezwłocznie wytykaniem broni atomowej i wodorowej oraz redukcji siły zbrojnych i zbrojeń w sposób uczciwy, zanim jeszcze wejdzie w życie porozumienie w sprawie całkowitego zakazu broni atomowej.

2 Stany Zjednoczone, ZSRR, Chiny, Anglia i Francja dokonują w ciągu roku redukcji swych sił zbrojnych i zbrojeń o 50 proc. różnicy między poziomem sił zbrojnych i zbrojeń każdego z wspomnianych pięciu państw, jaki istniał w dniu 31 grudnia 1954 roku, a obniżonym poziomem sił zbrojnych i zbrojeń każdego z tych państw, jaki ustalony został w myśl zobowiązań przyjętych przez nie zgodnie z konwencją. Odpowiednio do tego państwa te redukują swoje kredyty na siły zbrojne i zbrojenia zwykłego typu.

W ciągu tego okresu zakończono także również posunięcia w kierunku redukcji zbrojeń i sił zbrojnych innych

państw w rozmiarach ustalonych dla nich na konferencji światowej.

3 Z chwilą, gdy redukcja sił zbrojnych i zbrojeń zwykłego typu zostanie przeprowadzona w 75 proc. ogólnej normy ich redukcji przewidzianej przez konwencję — wejdzie w życie całkowity zakaz stosowania broni atomowej i wodorowej oraz innych rodzajów broni masowej zagłady. Eliminowanie tej broni z arsenału państw i niszczenie jej oraz redukowanie sił zbrojnych i zbrojeń zwykłego typu o ostatnie 25 proc. uzgodnionej normy rozpocznie się równocześnie, przy czym oba te procesy zostaną doprowadzone do końca w prekluzyjnych terminach w 1957 roku. Wszystkie materiały atomowe będą wówczas używane wyłącznie do celów pokojowych.

Państwa zobowiązują się, że będą przyczyniały się do nawiązania szerokiej współpracy międzynarodowej w dziedzinie pokojowego wykorzystania energii atomowej. Współpraca ta obejmować będzie również swobodną wymianę informacji dotyczących stosowania energii atomowej w przemyśle, rolnictwie, medycynie oraz w innych dziedzinach gospodarki i nauki. Szczególną uwagę należy przy tym zwracać na udzielanie pomocy krajom słabo rozwiniętym ekonomicznie. Udzielanie takiej pomocy nie

należy uzależniać od jakichkolwiek żądań o charakterze politycznym lub militarnym.

4 Doprowadzone zostają do końca posunięcia dotyczące likwidacji wszystkich wojskowych baz lotnych, morskich i lotniczych na terytoriach innych państw.

Jest rzeczą pożądaną, by po urzeczywistnieniu wszystkich wspomnianych wyżej posunięć mocarstwa dokonały dalszej redukcji zbrojeń i sił zbrojnych do poziomu, jaki będzie absolutnie niezbędny dla utrzymania wewnętrznego bezpieczeństwa i wykonania zobowiązań nałożonych na nie przez Kartę Narodów Zjednoczonych.

Sprawa zobowiązań Chin jako jednego ze stałych członków Rady Bezpieczeństwa, wynikających z konwencji o redukcji zbrojeń i o zakazie broni atomowej i wodorowej oraz innych rodzajów broni masowej zagłady, powinna być rozpatrzona z udziałem Chińskiej Republiki Ludowej.

narodowego Organu Kontrolnego powinien być więc rozpatrywany w ścisłym powiązaniu z realizacją omówionych wyżej środków zmierzających do zmniejszenia napięcia międzynarodowego, wzmożenia zaufania między państwami oraz podjęcia innych kroków dotyczących redukcji zbrojeń i zakazu broni atomowej.

Z uwagi na powyższe,

ZGROMADZENIE OGÓLNE powołuje Międzynarodowy Organ Kontrolny o następujących prawach i pełnomocnictwach:

1 DLA PIERWSZEGO OKRESU realizację posunięć w dziedzinie redukcji zbrojeń i zakazu broni atomowej.

2 DLA DRUGIEGO OKRESU realizację posunięć w dziedzinie redukcji zbrojeń i zakazu broni atomowej.

Realizacja posunięć przewidzianych w przytoczonej wyżej deklaracji, jak również posunięć w dziedzinie redukcji zbrojeń i sił zbrojnych oraz zakazu broni atomowej i wodorowej, przewidzianych dla pierwszego okresu, stworzy niezbędną atmosferę zaufania między państwami. Zapewni one zostaną tym samym odpo-

wiednie warunki dla rozszerzenia funkcji Międzynarodowego Organu Kontrolnego.

W tych warunkach Międzynarodowy Organ Kontrolny będzie posiadał następujące prawa i pełnomocnictwa:

a) Będzie wykonywał kontrolę, w tym inspekcję na stałym podstawie, w zakresie niezbędnym do tego, aby zapewnić wykonanie przez wszystkie państwa wymienionej konwencji. Międzynarodowy Organ Kontrolny będzie pełnił te funkcje, korzystając również z praw zażądania od państw niezbędnych informacji o wprowadzeniu w życie środków w dziedzinie redukcji zbrojeń i sił zbrojnych.

b) Będzie on stale dysponował we wszystkich krajach, które podpisały konwencję, swymi inspektorami, którzy w granicach wykonywanych przez nich funkcji kontrolnych mieli w każdej chwili swobodny dostęp do wszystkich obiektów podlegających kontroli.

Abby zapobiec nagłej napaści jednego państwa na inne pa-

ństwo, Międzynarodowy Organ Kontrolny będzie miał w szczególności na terytorium wszystkich odnośnych państw, na zasadzie wzajemności, placówki kontrolne w wielkich portach i węzłach kolejowych, na autostradach i lotniskach.

c) Organ kontrolny będzie mógł bez przeszkód zapoznać się z materiałami dotyczącymi wydatków budżetowych państw na cele wojskowe, w tym ze wszystkimi uchwałami państwowych organów ustawodawczych i wykonawczych w tej sprawie. Państwa dostarczać będą periodycznie w ustalonych terminach organowi kontrolnemu informacje o urzeczywistnieniu przewidzianych konwencją (układem) posunięć.

3 Organ kontrolny daje Radzie Bezpieczeństwa zalety cenowe dotyczące środków zapobiegawczych i środków represyjnych wobec sprawców naruszenia konwencji o redukcji zbrojeń i zakazie broni atomowej.

4 W oparciu o powyższe zasady sprecyzować należy funkcje i pełnomocnictwa Międzynarodowego Organu Kontrolnego i opracować w tym celu odpowiednią instrukcję.

O międzynarodowej kontroli nad redukcją zbrojeń i zakazem broni atomowej

Uznając doniosłe znaczenie i konieczność ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wykonaniem przez państwa zobowiązań wypływających z konwencji o redukcji zbrojeń i sił zbrojnych oraz o zakazie broni atomowej i wodorowej.

ZGROMADZENIE OGÓLNE stwierdza, że w chwili obecnej brak niezbędnych warunków dla ustanowienia takiej kontroli, która cieszyłaby się zaufaniem wszystkich państw i w pełni odpowiadała interesom bezpieczeństwa międzynarodowego.

Nie wolno ignorować faktu, że w chwili obecnej istnieje znaczne napięcie międzynarodowe i nieufność w stosunkach między państwami. Tym właśnie tłumaczy się fakt, że w atmosferze nieufności między państwami stwarza się wszelkiego rodzaju przeszkody nawet w dziedzinie wymiany delegacji przemysłowych, rolniczych, naukowych, kulturalnych i in. Tak stan rzeczy utrudnia osiągnięcie porozumienia, na mocy którego państwa zezwoliłyby na przeprowadzenie przez zagranicznych kontrolerów inspekcji swych przedsiębiorstw, zwłaszcza zaś przedsiębiorstw zajmujących się produkcją wojenną.

W obecnej sytuacji, kiedy wiele państw wykazuje troskę o swe bezpieczeństwo, trudno przypuszczać, że z ufnością umożliwią one innym państwom dostęp do swych zasobów prze-

mysłowych i innych, mających żywotne znaczenie dla ich bezpieczeństwa.

Ponieważ w chwili obecnej nie ma niezbędnego zaufania między państwami, może wytworzyć się taka sytuacja, w której powzięcie uchwały w sprawie kontroli międzynarodowej zostanie w istocie rzeczy sprowadzone do zwykłej formalności, nie prowadzącej do celu. Jest to tym bardziej niedopuszczalne, że w obecnych warunkach milujące pokój narody odczuwają największą niepokój w związku z istnieniem broni atomowej i wodorowej, w stosunku do której ustanowienie kontroli międzynarodowej jest szczególnie trudne.

Niebezpieczeństwo takie wypływa z samego charakteru produkcji atomowej. Wiadomo dobrze, że produkcja energii atomowej do celów pokojowych może być wykorzystana do gromadzenia zapasów wybuchowych materiałów atomowych, i to w coraz większych ilościach. Oznacza to, że państwa, które posiadają przedsiębiorstwa produkujące energię atomową, mogą wbrew odpowiednim porozumieniom nagromadzić wielką ilość materiałów wybuchowych dla wytykowania broni atomowej. Niebezpieczeństwo powstania takiej sytuacji staje się jeszcze bardziej oczywiste, jeśli uwzględni się fakt, że przy istnieniu odpowiednich ilości

wybuchowych materiałów atomowych, produkcja samych bomb atomowych i wodorowych jest pod względem technicznym w pełni możliwa, i to na szeroka skalę.

Tak więc, nawet w warunkach zawarcia formalnego porozumienia w sprawie kontroli międzynarodowej istnieją możliwości jej omięcia przez zorganizowanie potajemnej produkcji broni atomowej i wodorowej. W takiej sytuacji nie może być zagwarantowane bezpieczeństwo państw, które podpisały konwencję międzynarodową, ponieważ potencjalny agresor miałby możliwość gromadzenia zapasów broni atomowej i wodorowej w celu nagłego ataku atomowego na milujące pokój państwa.

Dopóki nie zapewni się atmosfery zaufania w stosunkach między państwami, wszelkie porozumienie w sprawie ustanowienia kontroli międzynarodowej może jedynie uspić czujność narodów. Może ono wolać złudne poczucie bezpieczeństwa, podczas gdy w rzeczywistości istnieje groźba produkcji broni atomowej i wodorowej, a tym samym groźba nagłego ataku i rozpoczęcia wojny atomowej z jej wszystkimi najcięższymi dla narodów następstwami.

Nie można również nie liczyć się z tym, że przygotowywanie nowej wojny, której niebezpieczeństwo poważnie wzrosło w

związku z istnieniem broni atomowej i wodorowej, związane jest nieuchronnie z koniecznością koncentracji w określonych miejscach wielkich jednostek wojskowych, wyekwipowanych w dużą ilość zwykłego uzbrojenia: samolotów, artylerii, czołgów, okrętów wojennych itd.

Tak wielkie kontyngenty lotnych sił zbrojnych, marynarki wojennej i lotnictwa wojskowego można koncentrować i przetrzymać jedynie przez wielkie węzły komunikacyjne, porty i lotniska. W warunkach nowoczesnej techniki wojennej znaczenie takich punktów dla przygotowywania agresywnej wojny nie tylko nie zmniejszyło się, lecz wręcz przeciwnie, wzrasta. Obok broni atomowej i wodorowej, mimo całej jej niszczycielskiej siły, wciąż jest nieuchronnie do działań wojennych w wypadku wojny wielomilionowej armie i olbrzymie ilości zwykłego uzbrojenia, mające decydujące znaczenie dla ostatecznego wyniku wszelkiej wielkiej wojny.

Wszystko to należy uwzględnić przy rozwiązywaniu kwestii ustanowienia kontroli międzynarodowej nad wykonaniem przez państwa ich zobowiązań wypływających z konwencji o redukcji zbrojeń i o zakazie broni atomowej.

Problem ustanowienia kontroli międzynarodowej oraz praw i pełnomocnictw Między-

narodowego Organu Kontrolnego powinien być więc rozpatrywany w ścisłym powiązaniu z realizacją omówionych wyżej środków zmierzających do zmniejszenia napięcia międzynarodowego, wzmożenia zaufania między państwami oraz podjęcia innych kroków dotyczących redukcji zbrojeń i zakazu broni atomowej.

Propozycje radzieckie — to jasny, zwarty, konsekwentny program zapewnienia i utrwalenia pokoju w Europie i na całym świecie, program zrozumiały i bliski dla każdego człowieka milującego pokój bez względu na to jakie są jego przekonania polityczne.

Propozycje te wskazują konkretną drogę do likwidacji źródeł obecnego napięcia międzynarodowego — do zakończenia wyścigu zbrojeń oraz „zimnej wojny”, rozpętywanego przez siły agresywne i groźnych przewrotem się w nową rzeź światową.

Zakaz propagandy wojennej, zaprzestanie wszelkiej dyskryminacji ekonomicznej i ponowne nawiązanie tradycyjnych więzi handlowych pomiędzy narodami, wycofanie wojsk okupacyjnych z Niemiec, przystąpienie do redukcji sił zbrojnych wielkich mocarstw, zaprzestanie prób broni atomowej i wodorowej, rozpoczęcie likwidacji baz wojskowych w obcych krajach — czy te propozycje radzieckie dla pierwszego etapu rozbrojenia nie stanowią skutecznego programu odprężenia międzynarodowego, przywrócenia zaufania między narodami, zakończenia „zimnej wojny”?

Doprowadzenie sił zbrojnych wielkich mocarstw i wszystkich innych krajów do poziomu ustalonego przez

konwencję o rozbrojeniu, zniszczenie wszelkich broni atomowych, wodorowych i innych broni masowej zagłady, ostateczna likwidacja wszystkich baz wojskowych w obcych krajach, wzajemna skuteczna kontrola zbrojeń i ruchów wojsk — czy te propozycje radzieckie dla drugiego etapu rozbrojenia nie stanowią najbardziej skutecznej gwarancji przeciwko wszelkiej agresji, przeciwko wszelkim próbom rozpętania nowej wojny światowej, skutecznej gwarancji utrwalenia pokoju?

Wielając w życie propozycje radzieckie można w ciągu dwóch i pół lat — do końca r. 1957 stworzyć warunki dla stabilizacji pokoju między narodami świata, dla pokojowego współistnienia pomiędzy państwami socjalistycznymi a państwami kapitalistycznymi. Czy nie jest to cel wspaniały, godny największych wysiłków wszystkich ludzi?

Propozycje radzieckie rozpraszają wszelkie wątpliwości, jakie mogły rodzić się u ludzi uczciwych, odpowiadają na wszystkie fałszywe argumenty, przy pomocy których zwolennicy wyścigu zbrojeń i nowej wojny światowej usiłowali maskować swe nieludzkie plany.

Przeciwnicy rozbrojenia zapewniali, że Związek Radziecki dlatego domaga się zakazu broni masowej zniszczenia, gdyż rzekomo chce dla siebie zachować przewagę broni klasycznej. Dość spojrzeć na proponowane przez ZSRR cyfry sił zbrojnych pięciu wielkich mocarstw, by przekonać się, że ZSRR zmniejsza do ustalenia takiego po-

ziomu klasycznych sił zbrojnych, który ograniczyłby do minimum możliwość — a więc i chęć do wszelkiej agresji.

Przeciwnicy rozbrojenia upierali się przy podziale zbrojenia na etapy oraz przy przesunięciu zniszczenia broni masowej zagłady do końcowego etapu rozbrojenia. Związek Radziecki akceptuje te propozycje, ale ustalając konkretne cele i daty każdego etapu uniemożliwia wszelkie próby uchylania się od rzeczywistego rozbrojenia przy pomocy skomplikowanego systemu nie powiązanych ze sobą i nie związanych obowiązujących kalendarzem działań pseudo-etapów, który to system stanowił część propozycji mocarstw zachodnich.

Przeciwnicy rozbrojenia wysuwały argument istnienia braku zaufania między państwami jako rzekomo uniemożliwiający skuteczne rozbrojenie. Związek Radziecki uwzględnił i ten argument — proponując przezwyciężyć ten brak zaufania przez szereg dokładnych opracowanych konkretnych zarządzeń przede wszystkim przez stworzenie wyposażonego w dostateczne pełnomocnictwa Międzynarodowego Organu Kontrolnego, który wykonywałby efektywną kontrolę we wszystkich krajach — uczestnikach konwencji rozbrojenia.

Nie ze słabości ZSRR, nie ze słabości całego obozu pokój wyrosły propozycje radzieckie. Zostały one złożone dokładnie niemal w dziesięciolecie bezprzykładnego zwycięstwa jakie przed wszystkim radzieckie siły zbrojne odniosły nad hitlerowskimi ludobójcami. Zostały złożone w chwili, gdy powszechnie wia-

domo, że Związek Radziecki rozporządza najbardziej nowoczesnymi rodzajami broni, łącznie z wodorową, którą ZSRR jest w stanie pomógł innym narodom w pokojowym wykorzystaniu energii atomowej. Zostały one złożone w chwili, kiedy państwa obozu socjalizmu liczą blisko miliard ludności, kiedy politykę tego obozu popierały miliony ludzi w krajach imperialistycznych i użarzmionych przez imperializm, kiedy w każdym rokiem, z każdym miesiącem rosła nasza siła. Zostały one złożone w chwili, gdy otwiera się Konferencja Warszawska, która stanowiła wspaniały dowód na jedność i siłę naszego obozu i które przyczyniły się do dalszego wzrostu tej siły w walce o pokój. Propozycje radzieckie wyrosły z głębokiego humanizmu, z umiłowaniem człowieka, jakie cechuje socjalizm — ustrój zrodzony z tęsknoty z walki ludzi pracy, obrońcy we wszystkich o szlachetne i dobre. Kierując się one dążeniem do uchronienia ludzkości od nowej niszczącej wojny, do złagodzenia napięcia w stosunkach między państwami, do ustanowienia narodów od ciężkiego brzemienia poddaństwa, do dążenia one w związku z trwającym wyścigiem zbrojeń, są to cele wielkie i szlachetne, cele wspólne olbrzymiej większości ludzi na całym świecie.

Naród polski, który w tej chwili gości w swej stołecznej siedzibie wielkiego Krajowego Rad — z entuzjazmem popiera propozycje radzieckie, stwarzające możliwość zapewnienia trwałego pokoju ludzkości.

KRAJE, UCZESTNICZĄCE W KONFERENCJI WARSZAWSKIEJ

11 maja rozpoczyna się Warszawska Konferencja Państw Europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie, z udziałem przedstawicieli: ZSRR, Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Republiki Czechosłowackiej, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Węgierskiej Republiki Ludowej, Rumuńskiej Republiki Ludowej, Bułgarskiej Republiki Ludowej i Albańskiej Republiki Ludowej oraz

delegata Chińskiej Republiki Ludowej w charakterze obserwatora.

Państwa, uczestniczące w Konferencji, zajmują terytorium o powierzchni 33,3 miliona km. kw. i liczą 896,7 miliona ludności, to jest ponad trzecią część ludzkości.

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Powierzchnia — 22,4 mil. km. kw. Ludność — ponad 200 milionów.

Polska Rzeczpospolita Ludowa. Powierzchnia — 312 tys. km. kw. Ludność — ponad 26 milionów.

Republika Czechosłowacka. Powierzchnia — 128 tys. km. kw. Ludność — 12,6 miliona.

Niemiecka Republika Demokratyczna. Powierzchnia — 108 tys. km. kw. Ludność — 22,5 miliona.

Węgierska Republika Ludowa. Powierzchnia — 93 tys. km. kw. Ludność — 9,2 miliona.

Rumuńska Republika Ludowa. Powierzchnia — 238 tys. km. kw. Ludność — 16 milionów.

Bułgarska Republika Ludowa. Powierzchnia — 111 tys. km. kw. Ludność — 7,2 miliona.

Albańska Republika Ludowa. Powierzchnia — 28,7 tys. km. kw. Ludność — 1,2 miliona.

Chińska Republika Ludowa. Powierzchnia — 9,9 miliona km. kw. Ludność — 602 miliony.

Wkrótce cynk z huty „Bolesław”

KRAKÓW. W dniu 10 bm. po zakończeniu rozruchu został oddany do eksploatacji pierwszy z dwóch zakładów hutniczych „Bolesław”, największy i najnowocześniejszy w kraju wydział elektrolizy cynku, wybudowany przy pomocy ZSRP. Elektrolizernia wykorzystuje do produkcji miejscowe złoża rud po ich uszlachetnieniu i wzbogaceniu.

Oddanie do ruchu kompleksu urządzeń wydziału elektrolizy cynku jest dużym sukcesem zakład budowlanych i montażowych, które realizują zobowiązania 1-majowe oraz zobowiązania zgłoszone dla uczczenia „Dnia Hutnika”, wydatnie przyspieszają terminy wykonania niektórych ważnych robót. Szczególnie ofiarnie pracowały brygady robotnicze: Otręby, Barczyka, Kameckiego, Kiertyki i Kar-

Czas siać kukurydze

Min. Rolnictwa przypomina rolnikom, że obecna temperatura gleby i zapasy wilgoci stwarzają najbardziej korzystne warunki dla siewu kukurydzy. Tę w ciągu najbliższych dni wszystkie gospodarstwa, uprawiające kukurydze, powinny oszczędnie zakończyć jej siew. Niezadawalająco przebiega nadal zapasowanie rolników w nasiona. Np. w woj. poznańskim rozprzedano dotychczas 83 proc., a we wrocławskim — 23 proc. posiadanych nasion kukurydzy.

Służba rolna rad narodowych i agronomiczna POM powinny dołożyć wszelkich starań, aby wszystkie nasiona znajdujące się w GS-ach były sprzedane. Jak również, aby siew kukurydzy został wykonany zgodnie z wymogami agrotechniki. Szczególnie przy tym uwagę należy zwrócić na to, aby rolnicy siali kukurydza metodą kwadratową — przy rozstawie

Spóźnione i na wyrost

BYDGOSZCZ (kor. wł.). Zarządzenie Ministerstwa Rolnictwa stwierdza, że zamówienia na części do maszyn rolniczych należy składać co najmniej na 40 dni przed nadejściem kwartału, na który należy się zapobieżenie. Zamówienia na II kwartał br. powinny być złożone nie później niż 15 kwietnia, a na III kwartał — nie później niż 15 maja. Tymczasem w woj. bydgoskim zamówienia zaczęły nadejść dopiero od 15 kwietnia, a więc z dwumiesięcznym opóźnieniem. Są takie POM-y i PGR-y, które mimo że mają już połowę maja, nie przesyłały jeszcze zapotrzebowania na II kwartał. Brak jest zamówień na części do ciągników z POM-ów: Stokpa, Mogilno, Wyrzysk, Niechciszewo, Gogółków, Brzesk Kuj. i Sikorowo, z zespołów PGR Jastrzębie i Brodnica. Bardzo źle przedstawia się również sytuacja jezeli

Trwale barwy stylonu

ŁÓDŹ. W Górzowskich Zakładach Przemysłu Włókien Sztucznych dokonano ostatnio przy współpracy Centralnego Zarządu tego przemysłu udanej próby farbowania stylonu w masie. Dotychczas barwiono go na czerwono, a najbardziej u nas rozpowszechniony artykuł — stylon, jakim są pończochy, był farbowany dopiero w końcowym etapie produkcji. Nowy sposób barwienia zapewnia im trwałość kolorów i jest przy tym tańszy od dotychczasowego. W przemyśle pończosznictwa pozwoli on skrócić cykl produkcyjny przez wyeliminowanie czynności farbowania białki nowym systemowi farbowania przemysł będzie mógł produkować również pończochy o innych kolorach i szwów nie cholewka. (PAP)

Śladem FELJETONU

Święty formularz i wszechwładna rubryka

30 różnych rodzaju sprawozdań, według 60 różnych wzorów sporządzanych przez wydział Lubelskiego Zjednoczenia Instytutu Przemysłowego. To — mówią najwięcej — czarna księga, zamieszczona w „Trybunie Ludu” w numerze z 10 marca.

— to oczywiście dużo, to dużo, to dlatego dostało się Lubelskiemu Zjednoczeniu Instytutu Przemysłowego za zalew sprawozdań i formularzy krew na wielu budowlach.

Feljeton został wydrukowany. Nadzieja, że Lublin odpowiedział, że nie okazuje. Okazuje się, że 60 sprawozdań wymaganych przez Zjednoczenie to wcale nie jest dużo, że Zjednoczenie Lubelskie znajduje się w sytuacji, że nie może pod tym względem być trudniejszą niż budowa.

— Ale wróćmy do nadesłanego Lublin wyjaśnienia. Nie bynajmniej wyjaśnienie, ale — podobnie do instrukcji — w pakiecie (już nie w formie, ale w pakiecie) wzorów formularzy sprawozdań i formularzy Zjednoczenia, które ma przysłać do nas, składająca się z 100 arkuszy, zapelniona kilkusetkami tysiącami.

Zjednoczenie nasze — czytamy w odpowiedzi, ostrzeżenie — sporządza i komentuje sprawozdania i wysłała do władz (patrz załącznik), z tego jest sprawozdanie sporządzone przez wydział Głównego Urzędu Statystycznego, wykazane w instrukcji GUS, 10 na

W SPRAWIE TOW. MOKOSY

Mała pilotówka sunie cicho po spokojnych wodach Zatok Gdąskich. Wiatr przynosi z południa stąkający zębami śledzi, ryb. Duży statek belgijski podrywa tuż pod elewator. Zaraz rozpocznie się wyładunek zboża. Gdzie indziej chwytaki, zawieszane pod mostem powietrznym wysypia przybyły transport rudy wprost do wagonów, które wyrusza dziś jeszcze w kierunku Śląska. Jest dziś cicho i spokojnie. Ale tak bywa nie zawsze. Zdarza się szum, który zmusza do przestojów, a potem powoduje zbieżny nawał zadań. Bywają zadania, które nie cierpią zwłoki.

Takie właśnie zadanie otrzymał w połowie ub. roku nowy dyrektor portu tow. Józef Mokosa. Należało w możliwie krótkim czasie załadować z placu „Pagedu” dodatkowe partie drewna.

Miał czterech statków — maksymalną możliwosc tego odcinka nabrzeża — czekało jedenaście jednostek handlowych. Każda godzina przestoju kosztowała cenne dewisy — obniżała atrakcyjność portu, ba — polskiego handlu zagranicznego.

Dodatkowe zadanie — wymagały dodatkowe ludzi. Z 8 województw werbowano do portu robotników. Piekarze z Rzeszowskiego, pomocnicy murarzy z miasteczka podkarpackich — w sumie około 2000 nowych dokerów weszło na plac przeładunkowy. Trzeba ich było umieścić, nauczyć nowej pracy, związać z portem.

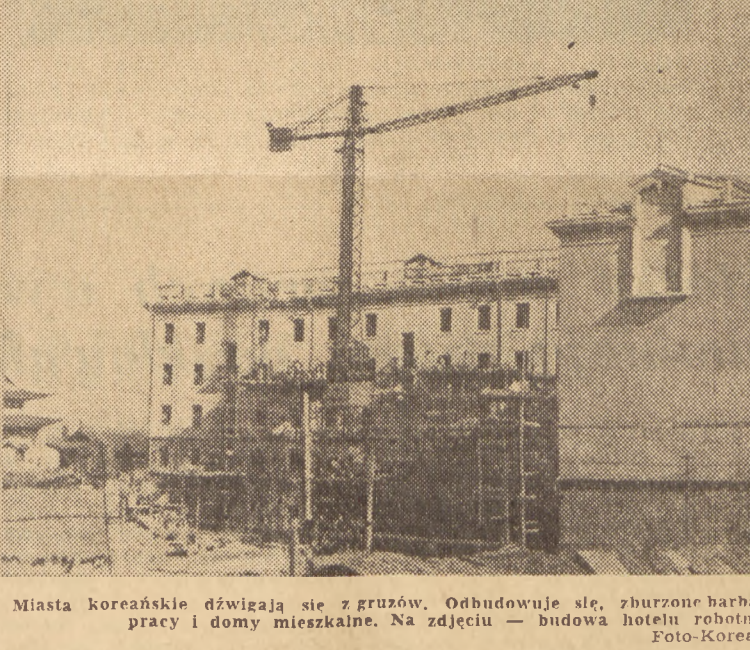
Takich trudnych, odpowiedzialnych zadań otrzymywał poźniej tow. Mokosa. Należało realizować — to deficyt surowiec dla przemysłu, to buty dla robotnika, cytryny, pomarańcze dla dzieci. Takim właśnie zadaniom — a nie brak ich — w skomplikowanym, trudnym organizmie życia portu — winien jego kierownik poświęcić całą swoją energię, inicjatywę, wszystkie swoje zdolności. Powinien — a nie poświęcać.

Należałoby zapytać: dlaczego, gdzie i na jakie trudności napotkał w swej pracy — dyrektor Mokosa?

Gdy się „rozrabia” dyrektora

Już w pierwszym na trudniejszym okresie do nowego dyrektora portu zaczęto rościć

Odbudowa wolnej Korei

Miasta koreańskie dźwigają się z gruzów. Odbudowuje się, zburzone barakami, namiotami, zakłady pracy i domy mieszkalne. Na zdjęciu — budowa hotelu robotniczego w Pheunianie. Foto-Koreańska Agencja Fotograficzna

6 tys. dziewcząt i chłopców wyjechało do pracy w PGR

10 bm. wyjechało z 13 województw do pracy w PGR-ach ponad 6 tys. dziewcząt i chłopców, którzy zgłosili się ochotniczo do brygad rolnych „SP”. Pracować oni będą w zespołach PGR na Ziemiach Zachodnich.

Dalsze grupy zgłoszonych do brygad ochotników wyjadą w dniu 14 bm. (PAP)

Nowy typ szlifierki

PABIANICE. Ostatnio załoga Fabryki Urządzeń Mechanicznych oddała do użytku nowy typ szlifierki. Wykonano tu prototyp szlifierki, który służył do obrabiania części maszyn. Wykonano go z użyciem nowoczesnych materiałów i technologii. Wykonano go z użyciem nowoczesnych materiałów i technologii. Wykonano go z użyciem nowoczesnych materiałów i technologii.

Milicjant uratował tonące dziecko

GDANSK. Jadąc na rowerze ul. Jedności Robotniczej, biegł wzdłuż koryta rzeki Raduni funkcjonariusz M.O. — st. sierżant Jan Rogowski, usłyszał krzyk tonącego dziecka. Skoczył do wody i uratował chłopczyka. Był nim 3-letni Karol Ziobor. Milicjant udzielił nieprzytomnemu dziecku pierwszej pomocy — zastosował sztuczne oddychanie oraz zaważwał Pogotowie Ratunkowe. Dziecko zostało uratowane. (PAP)

W SPRAWIE TOW. MOKOSY

wewnętrzna, uporem, żeby nie powiedział, że to wszystko. Jest zdania, że tow. Mokosa należy wywalić z partii. I opinii swojej nie ukrywa na terenie portu, gdzie jest stałym gościem.

Kim jest człowiek, który „zasługuje” na tak ostre, szaleńcze, wielofunkcyjne ataki?

Tow. Józef Mokosa zaczął pracę w Gdyni 29 marca 1945 r. Przybył tu z bronią w ręku nazajutrz po oswobodzeniu miasta. Potem pracował robotnikiem przeładunkowym, bygradystą, starszego bygradysty, dysponenta oddziału, kierownika rejonu, wreszcie dyrektora portu.

A więc „kariera” nie z przepadku, lecz powolny postęp, ciężką pracą zdobywany stopień po stopniu.

Nie udało mu się w Komitecie Wojewódzkim natrudzić, by Mokosa zgodził się objąć odpowiedzialność stanowiska dyrektora portu. — Teraz zaś pracownik komitetu ma niepokój o jego rozwój człowieka, który na pewno na opiekę zasługuje — prowadzi przeciwko niemu zawzięte śledztwo — a może jednak „ukradł zegarek”.

Nie! Tow. Mokosa „nie ukradł zegarka”. Nie odpowiada za śledztwo i wprawdzie, ani z bażen, które nie on był inicjatorem, ani za nagły remont baraków, nie on bowiem zmieniał plany eksportu drewna.

Prawda, tow. Mokosa nie przyswoił sobie właściwego stylu w kierowaniu swoim zakładem.

Tow. Mokrzycki mówi: „Mokosa wszystko chciał robić sam. Nie docenił partii”. I tak też było.

Mokosa był wprawdzie na każdym zebraniu egzekutywy KZ, ale nie uczestniczył na zebraniach organizacji oddziałowej (zbyt wielka faktyczna ilość zebranych, konferencji, zleceń władz centralnych, nie mógł być tu usprawnieniem). I nie było to przypadkowe zapomnienie. W nawałe pracy administracyjnej, dyrektor portu zatrudnił socjalistyczny styl kierowania. Styl, którego warunkiem jest praca z ludźmi, oparcie się o aktywną partię, gospodarczo, o organizację partijną — o najlepszych ludzi portu. Tylko w ten sposób mogłoby tow. Mokosa spełniać swoją ważną funkcję.

Zle, że tego nie rozumiał. Ale jeszcze gorzej, że nikt mu w tym nie zamierzał pomóc, że zamiast krytyki uwagi i pomocy krytyki spotkał się z podejrliwością i „rozrobką”.

Jednym z argumentów wysuwanych przeciwko Mokosie (w rozmowie z dziennikarzem „Trybuny Ludu”) jest np. fakt, że tow. Mokosa zbyt często dzwonił i skazywał się dyrektorowi CDP (Centralnego Zarządu Portów) w Warszawie, że — co więcej — z tymże dyrektorem jadł raz kolację w restauracji.

Skąd wiadomość o telefonach? Wydaje się, że system nieufności (powtarzamy: bynajmniej nie czujności, a nieufności), podejrliwości, chętnego wysłuchania plotek (powtarzamy: plotek i ploteczek — a nie sygnałów) — spowodował, że niektórzy pracownicy pozwalają sobie na podsłuchiwanie, kontrole, wieczną podejrliwość w stosunku do kierownika zakładu, i że ten system bezustan-

Nie, Brak zaufania

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

Żywność

Tow. Matusewicz mówi o dyktorze portu z wielką pasją

W SPRAWIE TOW. MOKOSY

nej podejrliwości podważa autorytet i popularność człowieka, któremu powierzono tak ważną i trudną placówkę.

W lutym br. na zebraniu, na którym stawiano sprawę tow. Mokosa — dyrektora nie zabrali już głosu. Nie znaczy to bynajmniej, że zlekceważył sobie opinie ogółu. Dalszy przebieg sprawy świadczy o tym dostatecznie (tow. Mokosa w stanie ciężkiego rozstroju nerwowego, został odwieziony do szpitala).

Tow. Mokosa nie zabrali głosu ponieważ, jak się wyraził: „wszyscy pragną do jednej bramki”. Ponieważ nagle szanowany został dyrektor na zebraniu został osamotniony. Także i dosłownie. Miejsce wokół niego było puste.

Krytyka?

Nie. — Krytykantwo

Tow. Matusewicz nazywa to co się dzieje w porcie ożywym prądem krytyki, która powinna mieć miejsce właśnie teraz, po III Plenum naszej partii.

Uchwalił III Plenum mówią rzeczywiście o ożywionym źródle samokrytyki i krytyki. Jednakże obok prawidłowego, tworzącego nurtu krytyki — świadectwa odpowiedzialności za sprawę kraju, zakładu produkcyjnego, uczelni, czy sklepu — toczą się a raczej są także mętne wody plotkarstwa, krytykantwa, „rozrobki”.

Niedobrze, jeżeli ten „rozrobek” nadaje pracownik WKPP. Niedobrze, jeżeli „Głos Wybrzeża” (organ Komitetu wojewódzkiego) — swój tytuł rozumie tak, że można i należy opisać poszczególnych pracowników KW powtarzając w artykułach bez sprawdzenia np. w artykule pt. „Właściwa diagnoza”.

W artykule tym gazeta przytacza, lub ściśle, automatycznie powtarza szereg niesłusznych zarzutów, zarzutów nie sprawdzonych. Choćby zarzut o przekroczeniu kosztów własnych, bez sprawdzenia, że port pracuje na planowanych stratach, a więc każde przekroczenie planu (wykonanie planu w drzewie wynosiło w ub. roku 173 proc.) powoduje pozorne większe straty.

Trudno wyczerpać całą listę wywodów, ale fakt, że artykuł m. in. przytacza niewiarygodne dane o pierwszym sekretarzu tow. Mokrzyckim, że autor artykułu nie wiedział o obecności dyrektora w porcie od wielu tygodni (pobyt w szpitalu) — słowem, że artykuł w ludzkiej, najwęższej sprawie pisany był z błędami — ten błądowy fakt zasługuje na najostrejszą krytykę.

Niedobrze to, nawet wtedy, kiedy człowiek popełnia błąd i omijając — a więc w krytyce — omija takiego człowieka, poślugiwano się dwiema, nacjonalistycznymi dądaniami.

Prawidłowe myślenie, czy też właściwy instynkt polityczny może odróżniać krytykę od krytykantwa — metal szlachetny — od braku.

W rezultacie krytykantwa i rozrobki skrzywdzony został człowiek. Człowiek, któremu to odpowiedzialnie stanowisko powierzyła partia, nikt inny.

I ktoemu partia powinna pomagać, uczyć go właściwego stylu pracy i działania.

Wydaje się, że błąd jest do naprawienia.

W. SKULSKA

W. SKULSKA

Filmy ze złotej i czarnej księgi

(TELEFONEM OD SPECJALNEGO WYSLANNIKA „TRYBUNY LUDU” Z CANNES)

Kim niezwykła gościnność gospodarzy i organizatorów oraz atmosferę międzynarodowej współpracy i porozumienia, która towarzyszy konkursowi, i wszystkim imprezom. O kilku z nich warto wspomnieć oddzielnie. A więc przede wszystkim o międzynarodowym spotkaniu twórców filmowych, które odbyło się w Antibes.

W ostatnich dniach zjechało do Cannes wielu wybitnych realizatorów z całego świata: De Santis, twórca filmu „Rzym” (1952), Emmer i Fellini, Buñuel z Meksykiem, Francuska Renou, Cavatie, scenarzysta Spak i wielu znanych aktorów. Konferencja w Antibes postanowiła zwołać w tym jeszcze roku, w związku z 60-leciem kinematografii, międzynarodowe zebranie twórców filmowych w Paryżu, poświęcone sprawie wyznaczenia z filmu środka wychowania człowieka i zbliżenia między ludźmi.

Po zakończeniu Festiwalu, oprócz nagród oficjalnych, przynależna zostanie międzynarodowa nagroda krytyki, która według dotychczasowego regulaminu może przypaść filmowi pokazanemu poza konkursem. Jury tej nagrody złożone jest z kilkunastu przedstawicieli różnych państw m. in. z Polski i Czechosłowacji. Postanowiono zwołać jeszcze w tym roku w Wenecji międzynarodową konferencję krytyków filmowych, poświęconą sprawie rozwoju kinematografii narodowych.

Festiwal dobiega końca. Po zostało nam do obejrzenia jeszcze tylko kilka filmów. 11 maja w nocy ogłoszone zostaną wyniki. A właściwie nie wyniki, lecz nagrody. Wyniki są już bowiem realnie widoczne. Spotkanie ludzi z całego świata i filmów z całego świata przysłużyło się dobrej sprawie wzajemnego zrozumienia i współpracy.

IRENA MERZ

IRENA MERZ

IRENA MERZ

IRENA MERZ

IRENA MERZ

IRENA MERZ

